

[Sigsgaard.]

kendegivelse af, at systemet har uheldige virkninger, og den kommer fra en borgerlig regering, som må formodes at kende godt til erhvervslivets forhold. Sandheden er jo også, at der ikke kun er tilbøjelighed til at følge bruttopriserne, men at de er helt dominerende på markedet. Hvis man ønsker at sætte ind herimod, må det gøres konsekvent, og det er jo ikke tilfældet med det foreliggende forslag, som vel først og fremmest skal berolige forbrugerne og få lønmottagerne til at sluge de mange bitre piller, som regeringen nu er ved at fabrikere.

Hvis man virkelig skal tro på regeringens gode vilje, hvorfor gør man så ikke loven permanent? Hvorfor skal den kun gælde til 1. november? Hvad er det, der indtræffer i den økonomiske situation den 1. november, som gør, at bruttoprissystemet efter den dato godt kan få lov til at florere med sine skadelige virkninger? Eller mener handelsministeren, at fabrikanter og grossister efter den 1. november vil undlade at håndhæve bruttopriserne?

Man må jo tvivle stærkt på, hvad der i det hele taget kan blive til gavn for forbrugerne som følge af denne lov. Hvis regeringen virkelig ønsker, at det offentlige skulle kontrollere priserne, hvorfor indeholder lovforslaget så ikke en bestemmelse om offentliggørelse af de videresalgspriser, der efter forslaget skal anmeldes til monopoltilsynet? Herved kunne man vel håbe på, at bl. a. Forbrugerrådet kunne få materiale at arbejde med.

Hvordan tænker handelsministeren sig at loven i det hele taget skal blive virksom, når der kun skal bruges en merudgift på 400.000-600.000 kr.? Det er for mig at se et latterlig lavt beløb. Det svarer til, så vidt jeg ser, ca. en 10 pct.s forhøjelse af monopoltilsynets nuværende budget. Hvor mange prisinspektører vurderer handelsministeren er nødvendige? Og hvad mener egentlig monopoltilsynet selv? Det lyder helt usandsynligt, at nogle få inspektører skulle kunne klare denne meget store opgave, som jo virkelig kræver arbejdsindsats — det er kendt fra tidligere prisundersøgelser, at der er meget store prisvariationer fra den ene butik til den anden og også fra den ene by til den anden. Det kan ikke klares ved at ansætte 4-5 prisinspektører, for mere kan det vist ikke blive til. Eller

mener handelsministeren, at monopoltilsynets personale blot kan sidde i Nørregade og håbe på, at det så går godt? Kunne vi ikke også få nærmere oplysninger om, hvordan det hidtidige system har fungeret, og hvor mange sager om anmeldelse man regner med at få? På disse punkter mangler der noget ved forslaget.

Må jeg samtidig foreslå, at regeringen foreslår, at reklamelotterier forbydes; de virker jo nemlig kun fordyrende. Fabrikantene binder forhandlerne til sig ved lotterierne, og herefter er det jo let at håndhæve bruttopriserne, som så kan sættes yderligere op. I virkeligheden kan priserne sættes ned med et beløb, der svarer til en stor del af reklameomkostningerne. Det gælder jo ikke kun i de tilfælde, hvor der drives på med reklamelotterier. Hvor meget ville forbrugerne egentlig kunne spares for, hvis reklamen blev reduceret? Det drejer sig i alt fald om flere hundrede millioner kr. pr. år.

Alt i alt ser det for mit parti ud til, at lovforslaget er en afværgemanøvre, selv om det naturligvis kunne blive en forbedring, det erkender vi villigt, hvis der blev givet de nødvendige bevillinger; langt mere end anslået af ministeren, hvis der dermed kan ansættes det fornødne personale; og hvis loven, for så vidt angår bruttopriskontrollen, gøres permanent.

Nu er forslaget, som det ligger, jo kun en lille del af en større sammenhæng. Man har forstået nu, at venstresocialisterne har nogen sympati for dette forslag, men dermed være ikke sagt, at vi har nogen større sympati for den helhed, som det er en del af, og som vi ganske vist kun kender konturerne af. Vi har fået at vide her i dag, at statsministeren har opfordret organisationerne til at blive enige om omkostningsbegrænsende foranstaltninger. Vi ved, hvad der menes; vi ved, at der menes lønnedskæring; vi ved, at der menes en forringelse af levestandarden eller i hvert fald en bremsning af udviklingen i levestandarden såvel privat som offentlig. Hvad enten man indfryser dyrtidsportioner eller på anden måde nedskærer lønningerne, er det en forringelse af overenskomsterne, som man opfordrer til, og det må vi tage afstand fra.

Men unægtelig ville det for de fleste have været lettere at forstå det, regeringen her